

Kirby el gat

“ Per a tenir una mascota de companyia, cal saber que necessita atenció i estima”

Un bon dia de primavera estava jugant amb els meus amics en Vivers quan ell es va presentar. Era de color taronja, jovenet i molt afectuós, el més amistós de tots ells que mai hi havia conegut.

Passarem tota la vesprada jugant amb ell.

A l'endemà es va repetir la història i decidirem ficar-li un nom. Com anàvem a tindre un amic sense identificar?

A Alison se li va ocórrer que l'anomenarem Furby, però com que era una idea estrafolària vàrem dir que no. Tots estàvem d'acord en que Kirby era la denominació més apropiada per a un animal de color taronja.

Malgrat Kirby era una bestia amable i pacífica, ningú el volia adoptar fins que aplegà una estranya xiqueta que portava un gosset al braç. Ella era d'idees fixes i volgué agafar a Kirby al mateix temps que portava el gos.

El moix es va regirar i mossegà a Gemma. L'embolic que va organitzar fou de categoria i l'oportunitat d'adopció del nostre protagonista se'n va anar per l'aire.

Passà la primavera i aplegà l'estiu. El temps vola i ell encara vivia al carrer.

Molta gent que anava al Jardí de Vivers, el parc més gran de la Ciutat de València, s'interessava per el marruix.

Li portàvem menjar, aigua i alguna llepolia. Ens donaren les vacances d'estiu a l'escola i anàvem més sovint a jugar i a estar amb ell. Ja ens coneixia i fins i tot ens feia cas.

Sempre ens acompanyava a tots els llocs. Pareixia un gos!

Cridava tant l'atenció que una jove que habitualment passejava per allí pensà en portar-se'l a casa.

Tots nosaltres se'n anarem de vacances fora de la Ciutat i l'animal es va quedar tot sol.

A vegades el visitava Marian, la mare de Giancarlo, però finalment el va perdre la pista.

Al tornar en Setembre, Kirby ja no estava. Tots tenim l'esperança de que per fi hi haja aconseguit trobar un llar i un bon amo.

Ulises García, 3r primària

